

Léva és Vidéke

TÁRSADALMI, SZÉPIRODALMI és KÖZGAZDASÁGI HETILAP.

Megjelenik minden csütörtökön.

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:

Egész évre	4 forint.
Fél évre	2 forint.
Negyed évre	1 forint.

Egyes szám ára 8 krajczár.

Felelős szerkesztő:

THURNER JÓZSEF.

(Torbágyi)

Szerkesztőség: Kossuth Lajos-utca, 167. sz.

Kiadóhivatal: Kazinczy-utca és Főter sarkán.

Előzetesek és hirdetések felvételnek a kiadóhivatalban.

Petőfi.

Áll még a róna, a kalászszalet ékes,
S tündére él: a bolygó délibáb,
Pajkos gyerekként a lehajló, kékes
Határra ugrál s játsza reny odább.
Áll Kárpátoknak vidregényes tája,
És benn' a tó, az erdő mély szemé.
Sötétben leng rajt' önmön felhomálya,
Mint hogyha gyászt miattad öltene.

Áll még a csárda a puzták homokján,
Inogva dőlőn elvénült faló;
Pásztor mereng hosszú, kőnyűklő botján,
S hallgatja: mit big kőbor szél dala?
Vad ménes száguhl nap-forró vidéken.
Zajongó sás közt kémlő golyó áll:
Kihervadt tájon, elborongó égen
Vándor-darúknak V betűje száll . . .

A föld a régi. Minden ékességé
Csillog-ragyog. Csak ő nincs. Oda van.
A menny dörög még, de szarának rége,
Hiába kelti esdeklő szavam!
Virágok kelyhét enyhe szellő fújja,
Rózsával szegve Erdődnel az út.
Hervadjanak! Kegyes költőjük ujjá
Nem fon betőlük nyílt koszorút.

Ó szerelem, szabadság éneklője!
Hárfádat egy isten faragta tán,
S mérész kezekkel elragadtad tőle,
Hogy könyörülj az emberek baján!

Oroszlán-szív! Ha még egyszer dobognál!
Hatalmas kéz, melyben a lant s a kard
Testvérek voltak: új műbe ha fognál,
S még egyszer írnod a „Talpra magyar-“!

Szép, hogyha lantot ihlett ujjal vercén
A költő honszerebmet énekel.
Szébb, hogyha sírván nemzete keserevén
Világot bávölő panasza van kel,
És minden könnye, mint csillag az éjen,
Fűg népe baján, fényt árasztva szét.
De legszebb: harcban megsebezve mélyen
Ha éltével peccélti meg rimét!

Nap volt a híred. Delelőre hágott.
Imádó hitves karja font körül,
S te elvetettél hírt és ifjuságot,
Közös gödörbe, ismeretlenül
Beroggni halva! Élet, mámor, bőség,
Taps, szerelem — mind semmi! Földi szenny!
Nem vonzott más, csak az az egy dicsőség:
Megült hazáddal egy sírba pihenj!

De nem hiába halnak a megváltók!
Kiontott vérek szentelt harmata
Nem hasztalan víz! Minden csöppje áldott
És hű-erős. A meddő föld maga
Virágpompát ölt, ha e harmat esordul.
Hol elesöpög: alakra kél a rög,
Hozzád méltó faj szökken fel a porból,
És villámokra vissza-mennydörög!

Szobor vagy már. De élsz s örködsz e népen!
Ha egyszer a szabadság szent heve,
Kihalna bennünk: fenséges dühében
Nagyot dobbana szobrod érez-szive!
Ha senki sem lesz, aki tette rázza
Az alvó népet istenigazán,
Majd akkor, mint lélet harsogása
Dördül érez-ajkad: Ébredj föl hazám!

Ábrányi Emil.

Petőfi Sándor.

Ötven évvel ezelőtt a lángész
csillagrendszerében kihunyott egy nap.
Petőfi Sándor meghalt.

Meghalt? . . . Eltűnt a segesvári
csatasíkon, nem látta azután senki,
de meghalt-e? Hitt-e valaha ez a
nemzet az ő halálában? Nem várta-e
törhetetlen hittel, örök bizakodással,
hogy visszajő? Legendás ködbe bur-
kolt alakja nem tűnt-e fel majd itt,
majd ott, és a székely havasok kö-
zött nem látják-e most is bolyon-
gani őt? S mesevirágokkal átszőtt
története szájról-szájra száll. S alakja
mindegyre tisztábban tündököl a
mythikus, fényes ködben és átragyog
ezredévek homályán is.

TÁRCZA.

A kincses kukorica föld.

„Petőfi rege“ Héjasfalváról.

Mikor haldokolt az öreg Juon, magá-
hoz hívatta a pópát, hogy meggyónja bűneit,
mielőtt elkötöznék ebből az árnyék világból.
Ezüstfehér haja hosszú volt, lecsüngött a vál-
laira. Arcának minden vonása megnyugvást,
a boldog örökéletbe vetett bizalmat mutatott,
hiszen neki nincs és nem is voltak nagy bű-
nei! A forradalomban nem járt rabolni, nem
ölt meg senkit s ha nem segíthetett az üldö-
zötteken, ha nem kínálhatta meg az éhezö-
ket, — de nem is bántotta,
Gazdag volt. Gyermekekkel nem áldotta
meg Isten, miért indult volna a magyarok
ellen?

Egy bűne mégis vagyón. Nem eseleke-
dett, de a szentírás szavai szerint kétféleképen
vétkézhetik a gyarló ember az Isten akarata
ellen: eselekedettel és mulasztással.

Ő nem eselekedett rosszat, de mulasz-
tott . . .

Akkor történt, mikor Bem tábornok a
magyar csapatokkal esatát vesztett Segesvár
mellét. Igen. Akkoról mulasztott el vala-
mit fölfedezni, de jön a pápa és meggyónja
neki. Talán segíthet? . . . Bizonyosan segí-
teni fog.

Megérkezett a pápa. Diszruháját öltötte
fel a gazdag Juon tiszteletére s az arany

feszületet hozta el. Oda nyújtja a beteghez,
de a beteg vonakodott a kereszt megesekő-
lásától.

— Előbb a bűnemet akarom elmondani,
— szölt csendesen a pópához s az egyház
embere érdeklődve mondá:

— Hallgatlak.

— Talán hosszas leszek. Úljön le tisz-
teletes atyám! — kínálta a pópát s amint
közelebe ült a pap, elkezdé vallomásait.

— Van nekem egy kincses kukorica
földem.

A pap nagyra nyitott szemekkel tekin-
tett a betegre s még jobban érdeklődve hall-
gatta a gazdag Juon gyónását.

— Drága kincs van benne. A magya-
rok legdrágább kincse. Mikor a magyarokat
Segesvártól idáig kergették a muszkák, ak-
kor került oda, akkor ástam az én földembe
s benne van az most is, mert senki sem tudja,
csak én tudom. Egyedül csak én . . .

— Ne siessen a beszéddel Juon! —
esőndesíté a pápa, pedig alig várta a követ-
kezőket.

— Ugy esett, mintha most is látnám,
hogy a esata végén sötét, nehéz fellegek
ereszkedtek le az égről. Szinte a földet sö-
pörték. Egi háború volt odafenn s meg akarta
nézni a fekete felleg, hogy milyen háború
foly ide lenn . . .

Erős volt a vihar, melyet omló zápor
követett, hogy petakba folyva — egyesüljön
a földi háború piros vérpatakjával.

Szürkület lett, hogy ne láthassák egy-
mást a gyilkoló emberek . . . Milyen bor-
zalmas perceket éltünk szent atyám?! . . .
Reszketek, ha vissza gondolok reá.

Mondjon el egy rövid könyörgést a vész
ellen — szölt a paphoz.

A pápa fölemelkedett székéről s vontat-
t, kesergő hangon imádkozott Istenhez, a
veszedelmek adójához és megszüntetőjéhez,
hogy oltalmazza meg híveit tőle.

Az ima után nyugodtabban folytatta az
5sz Juon.

— A Kereszturra menekülő magyar
csapatok egy kis elszakadt része falunk felé
tartott, de jó távolban voltak még tőlünk,
mikor a kozák lovasság utól érte.

Uram őrizd meg az emberek bekészségét!
Az a maroknyi nép visszafordult a ko-
zakság földet rengető táborára. Szemközt
akarták — a halált.

Mintha most is látnám. Egyet tova kül-
döttek egy foltos, szürke lovon, hogy menek-
üljön a falunkba. A többi maradt és elve-
szett egyért . . . Elhulltak rendre mind s az
utolsókon átgázoltak a kozákok. Csak a szürke
lovon ülő menekült.

Még hallatszotta a viaskodók ordítóása
a távolból s a por füstfelleg elakartta szemek
elől a futót, hogy ne láthassák, mikor falu-
végünkön abba a kőfallal kerített urasági ud-
varba bemenekült.

Közelről láttam. Főtiszt volt.
Azután nemsokára megérkezett a ro-

Ötven éve annak, hogy utóljára látták őt. Amikor a magyar szabadság egét elfedte, gyászba borította az északi felleg, akkor eltűnt ő is. És azóta folyton növekvő szeretettel veszi körül őt ez a nemzet. Mert hiszen vannak poétáink, nagyok és nagyobbak, de Petőfi Sándor a mi lelkünknek, a mi szívünknek az igazi, egyetlen költője. Ő benne szinte testet öltött a magyarság géniusza és az ő költészete igazán onnan való „az alföld tengersík vidékéről.”

És az ő élete, az ő pályafutása oly egész, oly hatalmasan tökéletes volt, hogy sem hozzátenni, sem elvenni belőle nem lehet. Petőfi Sándornak ugy kellett élnie, amint élt és ugy kellett eltűnnie, amint eltűnt. Zengő esatadala végig kísérte szabadságharcunk egész felséges tusáját. Ő már akkor „véres napokról” álmodott, mikor még senki sem sejtette a forradalmat. És ott volt mindvégig a harcban. A márciusi nagy napon is, de akkor is, amikor, három napig dörgött az ágyu Vízakna és Déva között. És az utolsó ágyudörgéssel elnémult ő is.

Ötven esztendő elmúltával ime ünnepeljük őt. Jól esik ünnepelnünk, mert hiszen önönmagunkat, a magyar faj diadalmas géniuszát ünnepeljük benne.

Ünnepeli őt az egész ország. Ennek a magyar földnek a szíve rezdül talán meg egy bánatosan szerelmes dobbanásban, amikor ezrek összegyűlnek a segesvári mezőn és az ő nagyságát ünneplik. A segesvári mezőre elzarándokol az országgyűlés küldöttsége; annak a népképviselőnek a küldöttsége, amelyet ő segített megteremtetni. Elza-

rándokol a kormány képviselője, azé a parlamentáris kormányé, amelyet ő segített megalkotni. Elzarándokol az az irodalmi társaság, amelynek az ő neve ad létjogosultságot. És mindenekfelett elzarándokolnak ezrei a magyar népnek, amelynek ő dicsőséget szerzett, amely őt a szívébe fogadta.

Nem érdemelnök meg Petőfi Sándort, ha méltóan nem ünnepelnénk őt. „Az a nemzet nagy, amely megbecsüli nagyjait.” Ő ugy szerette volna nemzetét nagynek és egészségesnek látni. Őt ünnepelvén ime, nagy és egészséges ez a nemzet. Az ő neve egyesít és kibékít mindenkit, aki magyarnak vallja magát; az ő reá való emlékezés belopja a lelkesedés tüzeit a hideg sziklakébe.

Ötven év óta Petőfi Sándor hatása alatt áll a magyar nemzet. Ötven év óta az ő dalaiból tanul lelkesedni a magyar ifjuság s ötven év óta az ő „Talpra magyar”-ja lángol március idusán az ajkáról. Ő benne találta meg a magyar irodalom a magyar népet és ő általa hódította meg a magyar nép Magyarországot.

A magyar népnek nemzetté lévése az ő diadala. A Petőfi Sándor hatása nagy és örökkévaló. Hatása nemesak a korára volt, hanem mi reánk is, és azokra is, akik utánunk jönnek. Petőfi Sándor azok közül való, akik örökké fiatalok, soha tul nem haladottak.

Petőfi Sándor nem egy párté, nem néhány emberé. Hiszen ő a világszabadságért, az egész emberiség üdvéért harcolt. Azért esett el ott a segesvári csatásikon, ahová most őt ünnepelni megy nemzete.

hanó kozákság is. Végig nyargaltak az utéan, anélkül, hogy észrevennék a menekültet.

Reszkettem annak az egynek az életéért, pedig magyar volt s én oláh vagyok! . . .

Talán a muszkák is látták, de resteltek olyan sokan megrohanni egy embert. Nem engedte a katoná becsület.

A kozákok átvonulása után megtelt az az utca az én véreimmel. Híre futott, hogy menekült van a Fehéret udvarban. S mit gondolt szent atyám, mit tettek az én véreim? Az oláhok? . . .

Agyon verték . . . ? !

Nem ment az olyan könnyen. Rátámadtak kaszákkal, villákkal, fejszékkel, de a vitéz tiszt nem engedte magát és a ki belépett a lerombolt kiskapu nyílásán, — ez ott maradt.

Kértem, könyörgöttem, hogy miért támad egy falu egy emberre?

Nem használt.

Bántotta őket a mellén viselt magyar unios jelvénye. Aztán keményen verték a mellüket, mert a magyar veszté el a csatát.

Mikor látták a hasztalan küzdelmüket, tanácsot ültek az uton az egy magyar elfogására.

Gyujtsuk fel a házat! — hallatszott az indítvány, — majd kifut a meleg udvarról.

Kár volna! jó lesz papi laknak, ugy sines!

Végre elhatározták, hogy miden oldalról létrák segítségével folmáznak a kőfalra, s ugy támadják meg a magyart.

Hiába ígértem vacsorát, bort, ha nem bántják. Nem használt az ügynek az áldomás ígéret. Aztán meglepték.

Míntha most is látnám. Minden oldalról körül vették, s a „nagy Nikuláj” ütötte le hátulról egy baltával, hogy a honvédtiszt hanyat dült a lován.

Majd kivették az uteára, s szabadon bocsájtották, hogy szaladjon a paripa, a merre akar.

Megindult a foltos szürke. Míntha most is látnám. Vissza futott lovagjával a csatamező felé, s ahol elhaladt azutolsó piros vérvnyomok látszottak utánna, a tisztnek kifolyó vére. Ugye szomorú historia szent atyám!

Szomorú, igen szomorú! hagyta reá a pápa, s alig győzte várni a kineses kukorica föld rejtelmét.

Másnap korán, hajnal hasadás előtt kisesődült a falu lakossága a csata mezőre. Nem bámulni, vagy sajnálkozni, vagy segíteni mentek az én véreim, hanem fosztogatni és rabolni a halottaktól . . .

És nem képezek hatalmat, mely őket vissza bírta volna tartani, hogy ne rabolják ki a halottakat! Ezek voltak az én véreim! . . .

Mikor kiérkeztem az elesettekhez, akkorra készen voltak mind a magyar, mind a muszka halottakkal.

A tegnap este szabadon engedett szürke foltos lóról reá találtam, fölismertem a tisztre. A paripa mellette állott, míntha siratná.—

Nemsokára jöttek a muszka sirások, hogy

A millióké immár ő. Aki visszatért az istenségbe, amelynek része volt.

Glóriás alakja egyre nő. Glóriás alakját mesevirágokkal fonja át a nép szeretete. Hatása nagy és örökkévaló és lángoló lelkesedés kél most is dalai nyomán.

Petőfi Sándort most ünnepelte a magyar nemzet és szívében hordja örökké. Mert amíg magyar nemzet él, addig önönmagát, a magyar géniusz diadalmas hódítását, ünnepli minden idők legnagyobb magyar költőjében Petőfi Sándorban. C.

H I R E K.

— **Petőfi.** Mult hó 30-án volt ötvenéves évfordulója Petőfi Sándor, a magyar Tirtusz, a legnagyobb magyar költő rejtelmes halálának a segesvári ütközetben. Országszerte — megyék, városok, kis és nagyközségek — megünnepeleék e napot, emlékkül a magasztos idők lánglelkű hegedősének, ki időtlen időkig imádás tárgya lesz a magyarnak; mindenki, kicsi és nagy, szegény és gazdag egyformán ünnepele, csak Léva nem, míntha neki senkije se lett volna az a szellemóriás, kinek nagysága előtt egy nemzet borul le csodás áhitattal s kinek nagyságát nemcsak Európa, de az egész világ elismeri és méltányolja. Csodálkozunk, hogy azok, kik egy-egy csekély fontosságú politikai kérdés felvetésénél, mint hivatottak rögtön a mozgalom élére állanak, most eltűntek a nép szeme elől, mely pedig szívesen követte volna őket a helyre, hol a nemzet egyik legnagyobb fiát ünneplik! Kicsinyek vagytok ti nagyon, ti kisvárosi nagyok!

— **Eszküvő.** Somlóvásárhelyi és borször-esöki Egrossy László, az ipolysági posta- és távirahivatal főnöke m. hó 29-én d. e. 11 órakor esküdött örök hűséget kedves arájának, Fischer-Colbrie Serafine kisasszonynak Zelizen.

eltemessék az elesetteket és én a tisztjoktól elkértem azt a honvéd halottat, azt a főtisztet . . .

Mit akartok vele? — kérdezte. Tisztességesen eltemetni, külön gödörbe a kukorica földemen, mely csak egy hajításnyira fekdűt tőlünk.

Ugy tettem el ruhástól a magyar tisztet a kukorica földembe. Ott pihen azóta, de senki sem gyanította, hogy ki volt a tiszt. Nem jördöttek vele.

Én azonban ismertem! . . . Láttam volt azelőtt már Kereszturon is. Tudtam kiesoda! . . .

Azóta szüntelen keresik a magyarok. De hiába! Én hallgattam titkos kinesével a kukorica földemnek. És ha meghalok átok mellett hagyom szent atyámra a felfedezését! mert én elmulasztottam . . .

Jutalmául az egyházza hagyom minden vagyonomat a kineses kukorica földem kivételével! Az a magyaroké! S ugy adjon a fentvaló nagy Isten számodra üdvösséget, testi poraidnak nyugodalmat, ha felfedeztet utolsó akaratomat, mert abban az én kineses kukorica földemben az ő nagy költőjük pihen — Petőfi Sándor.

Ázutan nem sokára meghalt az őz Juon bácsi. Sőt a mese ma tovább beszél, mert ma díszes emlékkő jelzi nagy költőnknek Petőfi Sándornak a nyughelyét s talán éppen oda lett felállítva, hol hajdan az ezüstfehér hajú gazdag Juon bácsinak a kineses kukorica földje volt. Péterfi Tamás

— **Névmagyarosítás.** A belügyminiszter megengedte, hogy Krumpel József tardoskendi illetőségű aranyos-maróthi lakos vezetéknévét „Karsai”-ra változtathassa.

— **Előleptetés.** A pénzügyminiszter Hoffmann Miksa számellenőrt a X. rangszálya II. fokozatába, Balint G. Andor számtisztet a XI. r. o. I. fokozatába léptette elő.

— **L U V T.** Ez a cím első tekintetre egy angolosan kiírt német szónak látszik, pedig hát címe egy kedélyes vadászkomponának, mely m. hó 29-én alakult meg itt Léván nagy ijedelme a vidék futó és szárnyas vadainak. „Lévai uri vadász társaság” kibérelte a vidék nagy részét vadászati célra, megalakította az alapszabályokat, megválasztotta tisztviselőit s e hó első napjaiban meg is kezdte szórakoztatni és testedző működését. A társaság tagjai eddig a következők: Pogány Virgél elnök, Boleman László vadász-mester, Roxer János pénztárnok, dr. Balogh Jenő, dr. Lakner Zoltán, Levatic Gusztáv, Mihályi István, dr. Szabó Gyula és Stehlik István. A kedves vadásztársaság — mint értesülünk — a téli estéken kedélyes mulatságokat is fog rendezni s mi hisszük, hogy ebbeli ténykedésével új életet fog lehelni a lévai haladó társadalmi életbe.

— **Hymen.** Plesko Oktáv m. á. v. hivatalnok eljegyezte Löbl Fanny kisasszonyt, Löbl Ignác nagysallói állomásfőnök bájos leányát. (B. k.)

— **Kulisszák mögöl.** Hol volt, hol nem volt, az óperenciás tengeren innen, egy szöke folyócskán túl volt egy város, melyben két orvos lakott, X. és Y. E két ur nagyon versenyzett egymással a beteg elhódításában. Történt egyszer, hogy X. doktor háza előtt megállt egy vidéki parasztkoeci. Y. doktor arra menvén megkérdezi: „Kit vár bácsi?” — „Hát az X. orvos urat!” No majd rögtön jövék” — szölt Y. ur és beszalad a szomszédban levő lakására, hogy kilozza porkönyvegét. Felült a kocsira, aztán hajrá! vágottak a súlyos beteghez a Szákince mellé. Utközben már a Siklós alatt jártak, mikor Y. doktor puhatalozni kezdett: „Ki a beteg bácsi?” — „Hát a szomszédom Vörös Dúba András!” — „Mi a baja?” — „Hisz azt kell az urnak tudni, mert már négyzer volt kint nála!” A doktor ur kérdézősködése szökeg utót a paraszt fejébe, hosszan tusakodott magával, végre visszafordult és megkérdi: „Nem tom nem tettem-e rosszul. Maga az X. orvos ur?” En? Igen! azaz hogy... Persze! Mit is kérde? — A paraszt itt szó nélkül visszafordítja a lovakat s mint a kít veszteti víz, örült vágatással kerget az elhagyott kis város felé. „Mit eszál kend bácsi?” Mért fordulunk vissza?” kérde Y. ur. A paraszt szóra sem méltatja, csak kerget tovább. A két pejkó tajtékozva áll meg a kiindulási pont előtt, hová X. doktor épen akkor érkezett meg. A paraszt megismerte az orvost, kit ki kellett szállítania és így szölt hozzá: Tekintetes uram, „szoríjja csak le az ülésről ezt a jó urat, a Vörös Dúba András dögában akart minket kifurcancigóni!” Ah! jó napot collega ur! — Aláz-szolgája... A két pejkó vigan koegott odább X. doktorral, míg Y. szajtatva bámúlt a kocsit után felgomolygó porfelhőbe. Tabló!

— **Szomorú rovat.** Nagy bánat, mely szomorúság költözött egyik bathi-utcai házba. Hosszas szenvedés után legszebb idejében július 26-án meghalt annak urnője, pótolhatlan úrt hagyva maga után a gyászoló családtagok szívében Hiába keresett Berger Adolfiné szül. Deutsch Berta asszony gyógyulást a délvidek illatos levegőjében, hasztalan várt egészséget a hazai földtől, az emésztő betegség alásta élte fáját s kidült az tompa zuhanással, mely gyászba borítva egy nagy családot. Temetése júl. 28-án ment végbe nagy részvét mellett. Nyugodjék békében!

— **Eljegyzés.** Krajcsiovics Rezső ar.-maróthi gyógyszerész m. hó 29-én jegyezte el Huszár Mariska kisasszonyt Aranyos-Maróthon.

— **Egy aljárásbíró regénye.** Neumann Lajos nagytaposányi kir. aljárásbíró július közepe táján Nyitraira ment, hol a korona szállóban végeztet életének. Tettének oka ismeretlen. Ily szárazon és röviden tárgyalták le halálát annak, kinek élete igazi

regény volt. — Mikor Neumann a szegedi kir. járásbírósnál mint aljegyző és helyettes vizsgálóbíró volt alkalmazva, élje hoztak egy letartóztatott gyönyörű parasztnyoeskét, ki heves felindulásban urat megolte. A hollófeke té haju, nefejezzemű asszonyka látása meglabonázta az ideálislelkű fiatal embert s a bünos nőbe szeretett, lángoló, igaz, nagy szerellemmel. Mikor aztán a szép asszony kiállta — az enyhítő körülmények figyelembe vételével rá mért — rövid büntetését, Neumann — ki időközben aljárásbíró lett, — az Isten oltáránál vallotta be neki nagy szerelmét, nevébe tette. Boldogan is éltek egy évig. Kis fiuk született akkor, ki anyjának a multért vigasztalója, édes atyjának büszkesége, szeme fénye lett. Az ideális albíró lelke azonban csakhamar elvesztette egyensúlyát, félt, rettegett a jövőtől, midőn a gyermek meg fogja tudni, hogy anyja gyilkos volt és atya az, ki anyját elítélte. Sokat hánytorgatta e félté gondolatokat izzó agyában, de menekülni előle sehogya sem bírt. A gyermek dönté el az ő sorsát. Félt szembe nézni a jövővel, melyben a gyermek megutálja apját és anyját, félt a fia vadjától s mielőtt az elhangozhatott volna — öngyilkossá lett, felakasztotta magát azzal a selyem keszkenővel, melyet felesége adott neki örök szerelme, örök hűsége zálogául. Szegény idealista!

— **Itthon vannak a honvedek.** Három heti távollét után hétfőn délben érkeztek meg honvédeink Korponáról. A poros, kifáradt hadiakat a Bathi-utcai nagyközönség várta. Balás György ezredes még Korponáról szabadságra menvén, az ezred Lorenz alezredes parancsnoksága alatt ért Lévára, hol a nyitári két zászlóalj 18 órai pihenőt tartott s másnap reggel Verebelyen át Nyitraira távozt. A honvédeket meglehetősen megviselte a háromheti hadgyakorlat Korpona köves, hegyes vidékén, de azért mikor megdöbben-tették erős lépésekkel a keramitot, megdöb-bant igen sok hölgy szív is, melynek állandó ideálja — az uniformis!

— **Sikerült műkedvelői előadást** rendezett júl. hó 30-án Zsarnóca fiatalága. Heregh Ferenc örökszép, örökké kedves darabját a „Dolovi nábob leánya”-t adták elő. Dacára a darab és a szerepek nehézségeinek, oly egybevágó és kellemes volt az előadás, hogy a közönség ebből a rendezők s a szereplőkkel illetőleg a legjobb következtetéseket vonhatta le. A díesőség oroszlnrésze a két rendezőnek Lábay Gyulának és Cobor Gyulának jutott, kik igazi szorgalommal és ambícióval teljesítették kötelességüket. A két rendező díesőségét a három hölgyzereplőnek köszön-hető, akik közül: Elasz Regina k. a. Jóh Vilma, Elasz Stefike k. a. az aranyos kine-stári menyoeskét, Szentirmayné, Tröster Olga k. a. Domaházynt adták elő a legnagyobb kedvességgel. A férfítárogok közül említést leg-inkább Tarján Gida személyesítője Elasz Emil, majd Szentirmay szerepében Cobor Gyula, Bilicky szerepében Hoffmann és Lábay Gyula (Merlin) érdemelnek. Az előadást a közönség a legnagyobb jóakarattal nézte, de jóakarata csakhamar bámulatú változott s ekkor tapssal és éljenzéssel igrkezett a szereplők fáradságát megjutalmazni. Aki leg-jobbban bevésődött a közönség szívébe, az a kine-stári menyoeskének aranyos személyesi-tője s e sorok írója is szomoruan mondja: nem esoda, ha a kutyamosótól az ezredesig minden tagja az ezrednek belébolondul a kis... Szentirmaynéba. (Svihák)

— **Magyar nemzeti eskető szertartás.** Magyarországon nemsokára gyökeresen meg-változik az esketésnél szokásos ceremónia. Vaszary Kolos heregprimás feliratot íntezett a római szentszékhez, engedje meg, hogy Magyarországon egyházaiban ne a jelenlegi ró-mai szokások alapján történjék az esketési szertartás, hanem legyen az hagyományos nemzeti jellegű. A római szentszék pásztor-levele megadta erre a beleegyzést és így tárgyalás alá vették a dolgot. Esztergomban pár nap óta új katolikus eskető szertartáson dolgozik egy országos bizottság, mely az összes egyházmegyék kiküldötteiből alakult. Az eskető szertartást Pázmány Péter magya-rós alkotása szerint dolgozzák át az ezzel

megbizott egyházférjak, visszaállítván a régi eredeti formát.

— **Honvédsegünk.** Alig jöttek haza honvédeink a fúrasztó korponai gyakorlatokról, már újból távozásra készülnek. F. hó 11-én bevonulnak a tartalékosok — 20-ikáig kép-zés véget itt maradnak, aztán kezdődik a nagy manőver. F. hó 21-től szeptember 2-ig ezred- és dandároszpontositás lesz Aranyos-Maróthon. Szeptember 8-ig hadosztálygyakorlatok fognak tartatni Aranyos-Maróth és Nagy-Surány között. Aztán jönnek szeptem-ber 12-ig a zárógyakorlatok Alsó-Pél-, Gyé-kényes-, Verebely- és Hull között, a közös hadseregbeli 5. hadtest kötelékében. Szeptem-ber 13-án visszatérnek a csapatok, 14-én le-szerelnek a tartalékosok s aztán újra miénk lesznek megint a honvédeink jövő nyárig, mikor — mint értesülünk — vidékünkön egy nagyobbabszabású hadgyakorlat tartása van tervbe véve.

— **Megzavart piknik.** Mondja meg bárki, érdemes-e szegény embernek lenni?! Annak még pikniket sem szabad tartania! Mult vasárnap Szarka I. szabómester — egy pár ipa-ros családdal összekészelve — pikniket akart rendezni. Az enni valót a családok adták, a cigányt a fiatal emberek fizették. Belépti díj nem volt. Mégis — alig kezdenek a fiatalok táncba, — rajtuk üt a rendőrség, behatol a magánlakásba, a cigányokat haza kergeti, a vendégkoszorúkat szintén takarót fúj. Szegé-nyek mit tehettek a hatalommal szemben, egy negyed óra alatt elfogyasztották az egész éjjelre összehalmozott ételeket és italokat, aztán szép esedesen haza somfordáltak. De aztán mondja meg bárki, érdemes-e szegény embernek lenni, mikor annak magán házában, belépti díj nélkül, egész szerényen sem sza-bad mulatni, pikniket tartani!?

— **Mulatságok Vihnyén.** Vihnyén nagy az élénkség, hétről-hétre kitünő estélyek szórakoztatják a közönséget. Mult vasárnap özv. Osovicszky Vilmosné és dr. Boleman István kir. tanácsos, fürdőorvos védnöksége alatt a viihyei fürdővendégek és selmecbányai műkedvelők rendeztek most már negyedikben pompásan sikerült jótékonycélu hangversenyt, f. hó 6-án pedig a F. M. K. E. garamszent-kereszti járásának választmányá rendez egy táncestélyt a fürdőbeli nagyteremben a F. M. K. E. céljaira. E táncestélyt iránt vidékiszerte nagy az érdeklődés s — mint halljuk — Lé-váról is többen készülnek a mulatságra. Be-lépti díj személyenként 1 frt. Kezdeté 8 órakor.

— **Honosítás.** Kolbenheyer Gyula olichop-szputai lakos saját kérelmére a magyar ál-lampolgárok kötelekébe feivéve és honosítva lett.

— **Körjegyző választás.** A Traeger Sándor nagymási körjegyző lemondásával meg-üresedett körjegyzői állásra a választás f. hó 10-ére tüzetett ki. Az állás elnyeréséért több vidéki okleveles jegyző pályázik, köztük Fendt Vilmos Léva-városi díjnok is, ki a városi levéltár rendezése körül elismerésre méltó érdemeiket szerzett.

— **Tüzesetek.** Amint bekövetkezik az aratás és a szárazság, nyomában ott jár a nyár szomorú szenzációja a város kakash. Pár hónapig — ugyszólván — állandó rovatot lehetne a tüzesetekről vezetnünk, mert alig van nap, hogy itt vagy ott tűzrak nem történék. A mult héten Gr.-Szt.-Kereszten nagyobb, Nagy-Kálnán, Solymoson, Csánkon és Csej-kön kisebb tüzesetek fordultak elő. A tűz oka a legtöbb esetben gondatlanság, de többször a haszonlesés, miért is a hatóságokat éber figyelemre kell felhívunk.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

H. H. Ipolyság. Megkaptuk. Csak lassan! — N. H. Szellenes versét ide íktatjuk:

Sánta embert, hogyha látol,
Ne hidd, hogy az meggy magától,
Mert vagy bot van a kezében,
Vagy nem sánta az, ki mégent!

Hirdetések
felvételnek
a kiadóhivatalban.

>> Elismert legjobb szerkezetű <<

Fűkaszálók, here- és gabna arató gépek,

gyűrű- és sima-

aczellemez hengereket,

1-, 2-, 3 és 4 vasú hántó ekéket, különféle láncboronákat,

„AGRICOLA“ SORVETŐ GÉPEKET,

Blunt-féle ensilage

ZÖLDTAKARMÁNY SAJTÓKAT,

gyümölcs és főzelek, aszaló készülékeket,

BOR- és GYÜMÖLCS-AJTÓKAT,

szőlő zúzókat és bogyó morzsolókat,

önműködő „SYPHONIA“ növény és szőlővessző permetezőket

a legjobb minőségben gyártanak és szállítanak

C S É P L Ő G É P E K E T

szabadalmazott görgős csapagyal keréggel.

kézi járgány

es

gőzbajtásra.

1-6 lófogatu J Á R G Á N Y O K A T,

legújabb gabna rostákat, triórókat és kukorica morzsolókat,

szeckavágók, darálók, répavágók

szállítható T A K A R É K - Ū S T Ő K

mint takarmány-füllesztők és ipar-mosó készülékek,

S Z É N A É S S Z A L M A S A J T Ó K A T,

kézi erőre, szállító készülékkel vagy a nélkül

M A Y F A H R T P H. É S T Á R S A I

csász. és kir. kiz. szab. gazdasági gépgyárak. vasöntöde és gőzhámor

BÉCS, II. Taborstrasse Nr. 71.

750 munkás

Alapított 1872.

■ ■ ■ Kintetett több mint 400 arany, ezüst, bronz éremmel és első díjakkal. ■ ■ ■

Árjegyzékek és számos elismerő levelek ingyen és bérmentve küldetnek. — Képviselek és viszontárúsítók felvételnek.

Kaphatók: KNAPP DÁVID úrnál, Léván.

Cseplőgépek külön árjegyzék szerint Kern Testvéreknel kapható.

Jószerszám, fél munka!
 Gazdasági gépek, géprészek, tömlők, vízmen-
 tes ponyvák, mérlegek és gépszifák, szerszám,
 vas- és aczel, foráktár Portland, cement- és
 Hydraulikus mesz. stb.
 Kapható: KERN TESTVÉREKNEL, Léván.

Konkolyozók (traktórok)
 minden géphozzáhozott osz-
 tályozásra. Külön ár-
 jegyzék szerint 30 forintól
 100 forintig.

Fischer Miksa

L É V A.

Fa- és érczkoporsók, sirkoszorúk

ARANYBETŰS SZALLAGOK,

Temetkezési kellékek

RAKTÁRA.

Minek Pestrel Minek Bécsbe ?

Mikor nálam minden
előpénz nélkül
50 krajczáros részletekre

kapni

5 évi jótállás mellett
Singer varrógépet 28 frtért
Ringschiff varrógépet 50 frt.

FISCHER MIKSA

varrógépraktára

L É V Á N.